

Ініціатива Національної спілки
журналістів України!**ЖУРНАЛІСТИ
ВАЖЛИВІ**

Світлана – уродженка славного маловничого містечка над Тясмином – Чигирин, козацької столиці України. Зовні чарівна і тендітна, всередині — амазонка, непохитна борчиня за правду зі сталевим стрижнем свободолюбства. Вважає, що, до певної міри, саме земля Богдана заклала в неї потужний потенціал любові до України і бажання відстоювати її незалежність на всіх напрямках: суспільно-політичному, журналістському, юридичному, а згодом і військовому. Як наслідок, у 2021 році Світлана круто змінила життя і пішла на службу в Державну прикордонну службу України.

А до того моменту в неї вже була потужна юридична практика (вона викладала в Чигиринському економіко-правовому коледжі Уманського національного університету садівництва, на кафедрі кримінального права і процесу Національного авіаційного університету), досвід депутатської діяльності у Чигиринській міській раді і успішна журналістська робота в газеті «Чигиринські вісті». І можна сміливо стверджувати, що таку ж твердість характеру, як у війську, Світлана демонструвала і в професійному «доармійському» житті.

Ми познайомилися зі Світланою Келип у непростий період для наших «районів» — в процесі реформування наших друкованих ЗМІ. В той час було багато незрозумілих нам, журналістам, юридичних питань, багато каменів спотикання та непорозумінь із владою. Тоді редакторка видання «Чигиринські вісті» Наталія Лебеденко покликала професійну юристку на допомогу. Ми багато разів перетиналися на різних нарадах з питань реформування місцевої преси, і Світлана охоче ділилася напрацьованими та юридичними порадами з нами, «надроссянами».

Так, волею долі опинившись у творчій атмосфері журналістики, вона раптом розкрила ще один бік своєї багатогранної натури — здатність перетворити слово на зброю. Ефективну, проникливу, влучну. Відтоді журналістика поглинула її безповоротно, і у 2016 році вона із гордістю отримала посвідчення члена Національної спілки журналістів України. Цей момент Світлана донині вважає одним із найбільших досягнень у своє-

Журналістка, юристка, прикордонниця Світлана Келип найзапекліші дні битви за Маріуполь пережила у цьому багатостраждальному місті Марії. Їй пощастило вирватися з блокади і повернутися на Черкащину. У рідному краї вона продовжує військову службу і паралельно готує цикл матеріалів «Фронт Маріуполя: особистий рахунок» — її власне журналістське розслідування про страшні дні битви за місто, очевидицею і учасницею якої їй довелося бути.

**Світлана КЕЛИП:
«Я дуже рада, що жива,
бо люблю життя
в усіх його проявах»**

му житті. «Для мене це дуже почесно — бути приналежною до журналістської когорти, до професії, яка завжди на передовій», — ділиться журналістка-прикордонниця.

У 2019 році Світлана Келип змінила місце проживання на Київ, змінила і місце роботи: почала працювати в Управлінні військових представництв Міністерства оборони України. Шлях до її військової служби ставав все коротшим, а фронт — все ближчим, бо в цей період вона активно займається волонтерською діяльністю, возить з Києва гуманітарну допомогу по всій лінії фронту. А звідти привозить сильні враження і об'єктивний погляд на ситуацію у прифронтовій зоні, який виливає в особистих блогах на фейсбук-сторінці та матеріалах «Чигиринських вістей».

Одним із міст, яке Світлана не раз відвідувала під час волонтерських маршрутів, був Маріуполь. Місто над морем настільки манило, що невдовзі Світлана з чоловіком Сергієм — військовослужбовцем-ветераном, учасником бойових дій у зоні АТО/ООС на Маріупольському напрямку — вирішують перебраться туди жити і працювати. У серпні 2021 року Світлана зробила ще один крутий поворот у своїй долі і підписала контракт із 23-м загonom Морської охорони Державної прикордонної служби України. А 17 вересня 2021 року прийняла військову присягу.

— Це була для мене якась особиста маленька перемога: те, що взяла зброю в руки, що потрапила в зону підвищеної небезпеки, — ділиться Світлана про цей хвилюючий момент у своєму житті.

Одним із тих, хто служив поруч, був корсунець Олександр Ведлін, наш земляк-герой, який у березні 2022-го віддав своє життя, захищаючи це славне українське місто. «Класний спеціаліст, гарна людина, порядний офіцер, — ділиться спогадами Світлана. — Ми служили в одному штабі, в одному загоні. Він спілкувався з моїм чоловіком, був дуже чемний, дуже вихований. До нього завжди можна було звернутися по пораді: «Саша, а як буде правильно зробити, так чи так?» І він інколи не відмовляв, хоча був старшим за званням».

Щасливе життя у місті Марії тривало до 24 лютого 2022 року... Рано вранці цього назавжди проклятого дня їх підняли по тривозі: в Маріуполі почалося пекло.

— Ми були змушені евакуюватися зі своєї військової частини, перебрали-

ся на судноремонтний завод, далі переїхали на корабель «Донбас». Але кільце навколо нас все більше стисалося. Це була суцільна блокада. Харчів ставало все менше і менше, виживали як могли. Були вже і поранені, і загинули. В цих надзвичайно тяжких обставинах командир загону надав особовому складу право на вихід із заблокованого міста. І ми старалися вибратися, як у кого виходило, — розповідає Світлана. — 21 березня разом з чоловіком, який в пекельному лютотому мобілізувався до лав Держприкордонслужби і пліч-о-пліч з побратимами став на захист Маріуполя, рушили в напрямку Запоріжжя. Без документів, без нічого цінного, аби рашисти не здогадалися, що їде родина військових, але з великим бажанням повернутися і воювати проти російської орди. За дві доби ми пройшли 16 блокпостів. Що довелося пережити, розповідати не буду. Скажу лише: були страх і величезна ненависть, було сильне відчуття приниження, коли тебе витягають з машини, кидають у рив, перед тобою роздягають чоловіків до білизни, шукають якісь татування, заглядають в рот, хапають за руки, за шию. Я бачила, як валяються на узбіччях застрелені собаки, які, вочевидь, хотіли боронити господарів від цієї наруги...

І все ж децю духовно-дорогоцінне із собою вивезли. Під купою одягу вони заховали хоругву 56-ї окремої механізованої бригади, яку знайшли в одному із покинутих приміщень. На хоругві

— зображення Богородиці на тлі українського прапора. Якби рашисти тоді її знайшли, невідомо, яка доля була б у цієї родини. Їм пощастило. Так, під покровом Богородиці, їм вдалося за дві доби покинути Маріуполь.

Виїжджаючи, оглядалися на місто сповненими туги очима: дорогий, милий серцю красень Маріуполь, сонячне трояндове місто стало попелищем і кладовищем для тисяч людей...

Зараз у рідному Черкаському краї вона знову на бойовому посту — продовжує нести військову службу в лавах ДПСУ. Та нікуди не дівся і її журналістський хист і запал.

«Жива... Відтепер вважаю моральним обов'язком говорити і писати про наших маріупольців, людей, які до 24 лютого були пересічними, а після — стали героями... Ці рядки — вступ до сповіді журналістки, юристки, прикордонниці Світлани Келип про пережите під час оборони Маріуполя та евакуації з міста Марії. Зараз, коли Світлана скинула вже із душі заціпеніння після контакту з «руським міром», вона пише оповідання за оповіданням про тих, хто став на захист Маріуполя і кого знала особисто. Так започаткувала власний журналістський марафон, який вилився у цикл нарисів «Фронт Маріуполя: особистий рахунок». Коли втрачується біль втрати, а свідомість перестане закриватися від згадки про пережите приниження від російських окупантів, їх насилля і жорстокість, вона у повноті неприхованої правди буде писати також про всі звірства рашистів у Маріуполі в деталях. Щоби словом, як зброєю, протистояти російській пропаганді.

Нині не зраджує Світлана і своєї першій професії: зі скрупульозністю юриста збирає матеріали і готує доказову базу для позову до російської федерації з вимогою компенсувати їй сім'ї моральну шкоду за пережите страждання: «Я хочу створити такий прецедент і раджу це робити всім, навіть тим, хто перебуває на більш-менш благополучних територіях. Кожного зачепила війна. Так ми всі гуртом відкріємо ще один фронт — юридичний, щоб роздери агресора у міжнародних судах. Цю думку я доношу людям постійно».

Ось така вона — смілива, нескорена жінка-воїн, ладна протистояти усьому ненависному рашистсько-окупаційному у будь-який можливий спосіб. Бо, як зазначила Світлана в одному зі своїх дописів, «у ворога інших аргументів, окрім брязкання зброєю, насилля, залякування, в арсеналі немає і не буде. Нам треба стояти на своєму та не згоріти в цьому страшному полум'ї вакханалії деспота, запаливши ним самого нападника. Те й робимо. Ставимо остаточну крапку, забиваючи один за одним свої срібні цвяхи в труни вурдалаків російської імперії».

Світлана ПЕРЕЦЬ

Публікацію підготовлено в рамках проекту «Журналісти важливі», ініційованого НСЖУ.

**Новини дізнаються з одного телевізора на всіх,
рідній газеті «Зоря» радіють**

Волонтери подарували місцевим жителям Лимана гуманітарну допомогу та газети, видані Національною спілкою журналістів України.

Журналіст та волонтер Михайло Шарков повідомляє: «Навідали місцевих мешканців, тих, хто залишилися жити у цьому місті.

У кожного були свої причини. Привезли їм смаколики, теплу одягу, медикаменти і багато іншого — все, що їм потрібно.

Поспілкувавшись, можемо вже сказати, яка ситуація в місті. А саме: є електроенергія, є мобільний зв'язок, іноді, в певних районах, з'являється інтернет. Люди дізнаються новини саме з телебачення. У них один телевізор

на всіх. Вони купили приставку і дивляться новини.

Вони дуже зраділи, коли побачили рідну газету «Зоря». Всі вони її пам'ятають, всі її люблять, знають її історію і дуже вдячні за те, що НСЖУ передала їм один із випусків. Казали, що ввечері будуть всі разом читати і очікувати на нові випуски. Бо вони вважають, що газети повинні бути обов'язково».

«Бомбардування терором»

Заряджені вибухівкою іранські безпілотники свідомо надсилаються на цивільну інфраструктуру, що є терористичною тактикою, — пише норвезька газета Dagbladet.

За даними військової розвідки України, останнім часом росія почала змінювати тактику бомбардувань України. Серед іншого, кажуть, що вони почали

використовувати різні комбінації іранських безпілотників, старіших ракет, балістичних ракет і модифікованих ракет С-300. «Найбільша військова перевага безпілотників — це відносно дешева альтернатива крилатим ракетам. Це означає, що загальна кількість зброї, яку Росія може надіслати проти цілей в Україні, значно зростає», — коментує в матеріалі викладач оборонних систем зі Швеції Ганс Лівонг.

Джерело новин: Національна спілка журналістів України